

Furtuni

Nițu Cristina

Știi cum e?
Să plutești în valurile pierzaniei
Și să îți ardă sufletul mocnind
Căci tot ce îți era drag
E demult lăsat pe țărmuri uitate
Când speranța te putea salva...

Dar acum totul e doar un alt nimic
Precum nimicul care devii
Când îți pierzi inima
Și orice dorință de a mai trăi.

Pribeag îți umblă mintea
Dintr-o negură în alta.
Ce tămăduire cauți?
Un zâmbet-e prea puțin de folos.

Trupul mi-atârână greu
Și mă îneacă în propriile furtuni.
Măinile-mi sunt inutile
Cicatricile trecutului mă dor.

Să îmi rescriu povestea?
Prezentul poate-i mai înțelegător
Mai bine închid ochii și adorm
În lumea viselor rătăcind
De pe o pagină pe alta sărind
Mii de capitole depășind.

Până când?
Destinația:infinit
Tălpile mi-au obosit
Aștept un tren de negăsit
În gara locului pustiit.

Trec în fugă oameni fără chip
Cu mânele mâncate de molii
Și trag în urma lor poveri
Vărsând lacrimi purpurii.

Un băiețel așteaptă în colț
Ținând în mână un pachet
Și hrănește un mistreț

Cu o înghețată la cornet.

O bătrână stă pe bancă,
Croșetează un ciorapior
Iar din dânsul iese un șarpe
Scuturându-și coada în zbor.

Felinarele se aprind,
Cimentu-i ca o lava vie
Iarba-i neagră și uscată
Pe peron e gălăgie.

Trec în goană bestii amare,
Smulgând șoaptele din zări
Și pornesc o încăierare
Cu vreo șapte controlori.

Trenul mult râvnit sosește:
În sfârșit m-adăpostesc;
Cerul plange și suspină
Plesnind munții fără vină,
Vântul șuieră-n cabină
Roata scârțâie sub șină.